

Tihe noči.

I.

Zakaj li pojem? Morda da gospem
se laskam, svoji ljubi morebiti?
Hm, morda hočem kam visoko priti?
Hm, menda pa še sam tega ne vem?

O vem, da pojem le zato, ker smem
povedati v besedi tajno-skriti,
kar bi ne smel drugače sporočiti
ni ljubici kedaj in ne ljudem.

»Kar poješ, to je vse lepo in dično« —
vi govorite — »ali ni resnično!
To sladke, gladke so laži vse skupaj!« ...

No, kaj vi pravite, ni mar mi dostil
Če ti ne ver'ješ, pa ti Bog oprostí,
o ljubica, a srce, ti obupaj.

II.

Kaj more biti bolj resničnega,
kot naše duše glasni zdihi so?
Kaj veš, da vsi, ki proč od ničnega
sveta gredo, da vsi menihi so?

Kaj veš, da blizu res kaj mičnega
glasovi iz daljave tibi so?
Lahko, da modreci sveta odličnega
doma sorodniki Pavlihi so ...

A duša naša — ta nikdar ne laže.
In če se v govoru drugačna kaže,
pove ti vsò resnico en zdihljaj!

In pesmi moje niso ne besede,
zdihljaji so iz srca tajne srede,
kipeči k luči tja v visoki raj.

III.

Zdihljaji so samotne duše cveti,
ki se odpro tedaj, kedar zasveti
nebeško solnce v čašo tenkozorno,
oko nebeško v moje srce borno.

Daj, ljuba, duše tajni vrt odpreti,
približaj rožicam obraz razvneti!
Oko približaj svoje čudotvorno,
da solncu nagnejo se mu pokorno,

in spleti liste nade zeleneče
in rožice ljubezni pregoreče
in lilije srca očitega . . .

Dve rožici pa ti daruj mi tudi
obraza ljubega, zakritega,
dve liliji pa svojih belih grudi . . .

IV.

Kedar zagledam tvoje zorno lice,
se moje duše čuden strah poloti;
podobe se spominjam mučenice,
ki zrl sem jo v svetišča temnem koti.

Bile so vse krvave ji nožice,
in lice blede je bilo siroti,
ki sta po trnju v noči brez zvezdice
ob brezdnih po brezkončni, strmi poti

sama . . . Ah, kaj! Saj to so puhle sanje
in fantazije. Kdo se meni zanje!
In brez pomena je podoba taka.

Mogoče je, mogoče tudi ni.
Ej, kolikrat samotna duša plaka,
Ko v strastnih radostih telo drhti.

V.

Ej, kolikrat samotna duša plaka,
ko v burnih radostih telo drhti,
In čaka reva, vse življenje čaka,
telesnih radosti le konca ni . . .

Ob Bramaputri Ganga se pretaka,
a večni Himalaja ju deli,
in šele v morju drugo drug namaka;
v nji on in ona v njem se izgubi . . .

Tako se hrepene zediniti
duhovi, skoz in skoz prešiniti
in v drugem drug žele izginiti!

A kdaj živita dobri duši skupno?
Ah, zamori ju to življenje hrupno,
in duši sami plakata obupno.

VI.

Zato veruj, ni strastno poželenje,
o draga, ki mi v duši zdaj gori!
To je le moje duše hrepenenje,
Da s tvojo se kedaj združila bi.

Kako tvoj duh je blag, kako iskren je,
pokazale so mehke mi oči.
Ah, ljubica, če loči naj' življenje,
po smrti nama več ločitve ni . . .

Tako si ljuba dva živela sta,
V deželi naši rada se imela sta;
nemili stariši so ju ločili.

Umrla sta. Iz ločenih grobov
sta roža, lilija črez sveti krov
vzkipeli, vzcveteli in se tam združili . . .

Dragotin Kette.

